

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
la străinătate 300 Lei

Proprietar: MITROPOLIA ROMÂNĂ UNITĂ din BLAJ
Intemeietori: † AL. LUPEANU-MELIN și IULIU MAIOR
Director IULIU MAIOR

ANUNȚURI ȘI RECLAME
conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Praznicul unirii Ardealului

Anul acesta la 1 Decembrie s'au împlinit douăzeci de ani, de când în cetatea împăratească a Albei-Iulii copiii Ardealului românesc au hotărât într-o mare adunare alipirea lor la Patria mamă. Ziua aceasta s'a înscris cu litere de foc în istoria neamului nostru și va rămâne întotdeauna ca cel mai mare praznic național al Românilor.

Adunarea s'a ținut într-o însuflețire de nedescris. Din toate unghiurile Ardealului, din țara Maramureșului, de pe Crișuri și din Banat, poporul românesc a alergat la Alba Iulia. Au venit preoți, bătrâni albiși, în slujba altarului, țărani cu fețele îndăsprite de greul muncii, cărturari și tîrgovești, să ia parte la această măreață adunare, în care un neam întreg își croia o nouă viață, să audă din gura conducătorilor lor hotărîrea însemnată care va pecetlui soarta stăpînitorilor de altă dată și lor le va deschide sările unei vieți noi. Simțeau cu toții că trăiesc apusul unei lumi vechi de ură și nedreptate, că lumea veche se distramă și de pe ruinele ei se încheagă una nouă de lege și dreptate.

Împărăția austro-ungară era pe moarte. Prin Ardeal se retrăgeau, ca niște umbre și strigoi, cei din urmă soldați ai puternicei armate germane, acum înfrîntă și împărștiată.

Neamului românesc i-se făcea dreptate. Fetele de sânge ale sutelor de mii de români, frânți de gloanțe pe câmpurile de bătăie, nu rămăneau nerăsplătite. Dreptate, pentru care ei sângeraseră sub focul gloanțelor dușmane, biruise. Visul, pentru care se frânseseră în drumul vieții lor atîta eroi, se împlinise. Ardealul și Banatul erau una cu țara de peste munți, cu Vechiul Regat. Din Tisa pînă'n Dundre era o singură țară românească, așa cum o doriseră în visurile lor luptătorii și cărturarilor neamului românesc.

Dela această măreață adunare s'au scurs douăzeci de ani. Pentru poporul nostru acești ani au fost ani de refacere, de muncă și întărire. După douăzeci de ani stăpînitorii de demult n'au uitat Ardealul și-l pomenesc încă în rugăciunile lor. S-o știe însă, că nici poporul nostru n'a uitat asupririle lor din trecut și este mai hotărît ca ori cînd să-și apere drepturile.

Și mai este ceva de care trebuie să ne aducem aminte în aceste zile de mare prănuire națională. Tot în anul acesta s'au

împlinit 90 de ani de cînd la Blaj pe Câmpia Libertății Români au ținut măreața adunare, în care au jurat, să nu mai fie robi străinilor unguri pe pămîntul strămoșilor lor. În amintirea acestui măreț eveniment, un comitet prezidat de I. P. S. mitropolit Alexandru al Blajului și I. P. S. Nicolaie al Sibiului a hotărît să ridice un monument pe Câmpia de lângă Blaj.

Sunt invitați toți bunii Români, ca în aceste zile de prănuire a unirii tuturor Românilor să contribuie fiecare cu banii lor la înfăptuirea acestui măreț gând.

O listă de subscriere pentru ridicarea acestui monument stă la dispoziția cetățitorilor noștri, pe care am dori-o cât mai iute pîind.

Amintiri dela 1 Decembrie 1918

Eram profesor tînr și urmăream cu multă curiozitate firul întâmplărilor de după armistițiu. Eram conducătorul Internatului Preparandial, cum se numea în aceea vreme Internatul Școlii Normale, și astfel trebuia să cam stau pe acasă în acele vremuri turburi, de revoluție, cînd nu mai erai sigur de nimic. Cu toate acestea conveneam aproape în fiecare seară, la Casina din Blaj, cu conducătorii Blajului, așa că cunoșteam încă în aceeași zi știrile cele mai proaspete.

Domnul Maniu, abia sosit acasă de pe câmpul de luptă, se și puse în înțelegere cu conducătorii ceilalți ai Ardeelenilor, cu cari împreună hotărîră, ca să se țină la 1 Decembrie 1918 o mare adunare națională la Alba Iulia, orașul în care intrase la 1600 biruitoari M. H. Viteazul, unde să se hotărască alipirea Ardealului la România. Am fost și eu de față în Alba Iulia la câteva consfățuiri, la cari Domnul Maniu a dovedit, mai pe sus de orice îndolală, că noi numai fără condițiunile ne putem uni cu România, pentru că altfel cețce vor croi pacea nu ne vor da toate ținuturile românești.

Și, să mă credeți, iubiiți cetitori, că au fost deatui dintre conducătorii de pe atunci ai Ardealului, cari erau de altă părere.

A sosit și ziua de 1 Decembrie 1918. Eu plecasem înainte cu două zile la Alba Iulia, cu gândul, să aud tot ce se discută acolo. Eram, vezi Doamne, și eu deputat atunci, reprezentînd, la marea adunare, Reuniunea învățătorilor gr. catolici din Arhidieceză.

În cele două nopți înainte de 1 Decembrie 1918 dormisem în Seminarul romano-catolic. Acolo am fost încartirnișii cel mai mulți

preoți uniși. Un fost conșcolar de al meu, pe atunci profesor și prefect de studii la acel Seminar, om foarte simpatic, îmi era singurul cunoscut dintre conducătorii acelui Seminar. Ne-am revăzut și ne-am salutat cu toată căldura, mai ales că eram și de pe aceeași melesguri. După ce auzește cele hotărîte la scea adunare, îmi spuse: „Apoi, frate, crezi tu că se vor împlini hotărîrile voastre?” „Cum să nu cred? Lumea s'a schimbat, nu mai poate dălnul cecece a fost.” Ne-am despărțit, el cu zâmbetul neîncrederii pe buze, eu cu neștrămutata convingere că s'a întors roată vremii.

După un an iarăși ne-am întâlnit, în gara Teluș. El de astă dată plouat, eu tot fericit. Din ochii lui se observa că mi-a dat dreptate, însă, ca și cînd ar fi voit să spună: „urma alege!”

Dar eu altceva volam să vă povestesc aici, nu despre acest coleg al meu. Nici despre aceea cum am stat, asemenea heringilor în butoi, în sala aceea a unirii, care astăzi s'a străformat cu totul; nici cum era să fim de vreo trei ori călcat în picioare în marea îmbulzeală; nici cum sute de lași dintre cei adunați acolo au murit la câteva săptămîni de gripă. Nu, ci câteva impresii din acea zi.

Ce însuflețire era pe acolo! Parcă nu eram pe lumea aceasta!

Îmi aduc aminte de venerabilul bătrîn, președinte al partidului național Gheorghe Pop de Băsești, Badea Gheorghe cum îi zicea întreg Ardealul, care a prezidat adunarea. Ce fericit era! Cum se citia de pe fața lui că recunoaște că „aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul, ca să ne desfătăm și veselim într'însa”. Și cînd bătrînul, după votarea punctelor, s'a ridicat dela masă și a spus în vorbirea de încheiere: „Acum slobozește, Doamne, pe robul tău, după cuvîntul tău, în pace, că văzără ochii mei mîntuirea poporului românesc”, toată lumea s'a îndulțat și a vărsat lacrimi de bucurie și de fericire.

Cît de fericit era poporul nostru! Eu n'am fost de față cînd P. S. Iuliu Hossu al Cluj-Gherlei, a citit în fața zecilor de mii hotărîrile luate, fiindcă din sală nu am mai putut leși nici cum. Știu însă că m'am întâlnit cu țărani din toate părțile Ardealului cari îmi spuneau, cu lacrimi în ochi, că nu le vine a crede, la ce mare fericire am ajuns, ca să fim adecă, și sfârșit, stăpînii noi înșine în Ardeal.

Nu volu nita nici odată pe cătanele laucului, adecă pe mocanii din Munții Apuseni, cari formau cordonul din orașul Alba Iulia pînă în cetate. „S'a sfârșit cu robia”, îmi șoptea unul din ei, pe cînd mergeam către cetate, ca să iau parte la marea adunare.

Cu greu am ajuns acasă. Trenurile mergeau anevoie și dupăcum te puteai înfelișge cu mașinistul. Îndatăce am sosit la Internat, ba-

dea Alexandru, credinciosul meu servitor, m'a întâmpinat, ca de regulă dela revoluție încoace, cu: „Trăiască România Mare“, iar eu l-am răspuns: „cu Bucovina și Ardeal“, cum cântam atunci cu toții. „Am auzit, Domnule, că de azi înalțe suntem al României“. „Da, bade Alexandre, suntem una cu cei de dincolo“. Iar el din nou: „Trăiască România Mare!“

Ce vremuri minunate au fost acelea! Atâta însuflețire n'am mai văzut nici odată și nici nu cred că voi mai vedea vreodată.

De câte ori mă gândesc însă la 1 Decembrie 1918, îmi vine aminte expresiunea ochilor colegului meu, cari îmi spuneau: „urma alege!“

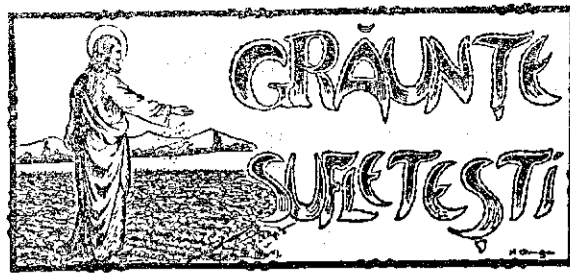
Iată, au trecut 20 de ani de atunci! Dela noi, singur dela noi, depinde ca Ardealul să fie pururea al nostru. Oamenii să fim, oameni de cinste și de omenie, oameni cari să avem în vedere totdeauna numai binele țării și nu al nostru propriu, oameni cu credință în Dumnezeu, și Ardealul nu ni-l va putea răpi nimeni, și nici odată.

Iuliu Maior

O sărbătoare rară. În satul Sillian din Tirolul sudic (Germania) s'au întâlnit într-una din duminicile trecute 18 preoți, toți de origine din acel sat, în frunte cu arhiepiscopul principe Dr. Waitz din Salzburg, de a cărui arhiepiscopie se ține acel sat. A fost minunat când cei 18 preoți au ajutat la marea liturghie slujită de arhiepiscopul lor în cinstea lor, iar când cei 18 preoți au binecuvântat pe rând poporul, toată lumea a izbucnit în hohote de plâns. Seara preoții au slujit câte un părăstas la mormintele frumos iluminate ale părinților lor. — La noi oare nu s'ar putea face astfel de sărbători?

Cuvinte Regale

În istoria culturii românești, bisericii unite și mai ales mitropoliei din Blaj, îi revine cinstea de a fi aceea care a făcut prima legătură intelectuală între România și țările învecinate ale Apusului.

Cum trebuie să cinsim pe Maica Domnului?

Cinstea ce trebuie să o dăm Preasfintei Fecioare, Maicei lui Dumnezeu, se cuvine să fie mai pre sus decât a tuturor sfinților, chiar și decât a sfinților îngeri, Heruvimi și Serafimi, și a tuturor puterilor cerești. Așa ne învață Sf. Ioan Damaschin și mai toți sfinții bisericii catolice. După Dumnezeu, căruia îi dăm închinare, în locul întâi al cinstei vine Preasfânta Împărăteasă a cerului și a pământului. Ingerii, arhanghelii și toate puterile cele de sus ascultă de Ea ca de o stăpână a lor. Așa a voit Mântuitorul omenirii să cinstească pe Preacurata Sa Maică, cu cinstea cea mai mare între făpturi. Chiar dela zămislirea Ei cea fără prihană, în pântecul Sfintei Ana, Preasfânta este plină de dar, căci Ea nu poartă asupra Ei blestemul Evei, ca toți ceilalți oameni, ci e o făptură cu totul curată, cum nu putea să fie altă făptură ca Ea. Și dar i-a dat Ei Dumnezeu, să poată interveni pentru nevoile omenității, ori câte ori va voi și ori pentru cine Ea va voi. Și fiind Ea din neamul nostru omenesc creștat, i-s'a dat în ocrotire omenirea toată de pe pământ, ca ori cine va alerga la mila Ei, să nu iasă rușinat.

Dacă oamenii trăitori pe pământ, cu firea lor defectă, încă dau cinste și răsplătire cum se cuvine mamei lor; cum putea oare ca Fiul Tatălui ceresc, să nu dea și El cinste și putere din partea Lui, mamei Sale, care atât de mult l-a iubit! — Da, așa trebuie să credem cu toată convingerea, că Preasfânta deține din

partea Fiului Ei multă putere și mult dar, din care poate împrumuta celor ce o roagă cu credință, venindu-le în ajutor; vadă aflăm și noi înșine că atunci când ne-am rugat Ei cu toată credința, când deauna am avut darul cerut. Cine n'a cerut încă nimic, să îndrăznească să ceară, și va vedea și se va convinge.

Pentru împărțirea darurilor cerești Tatăl cel preamios a lăsat acest lucru preaiubitului Său Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos. »Tot ce veți cere dela Tatăl meu, întru numele Meu, da-se-va vouă«. Dar la rândul său Fiul încă lasă grija aceasta în mâinile maicei Sale, ca tot ce va cere cineva la dumnezeescul Fiu, prin sfânta Fecioară, degrab să i-se îplinească; sfânta Fecioară, luând astfel rolul de advocată a noastră când cerem prin Ea. Atunci când mergem să cerem o favoare dela un Domn mare și nu prea cutezăm să ne prezintăm noi înșine, știindu-ne oarecum greșiți față de el; ce facem? Mergem la una din rodele cele mai apropiate pe care întâmplător le cunoaștem și mai ales dacă auzim că mamă-sa e o femeie milostivă, alergăm la ea și ei îi încredințăm plângerea ce-o avem.

Și Domnului îi place foarte mult să-întâim cererile noastre prin Preacurata Sa Maică. Pe toate ni-le îplinește, chiar și pe unele care nu merită, pentru că l-a rugat buna sa mamă.

Va să zică trebuie să-o iubim ca pe o mare protectoare și binefăcătoare. Ca pe o advocată și părtinitoare grațiată a noastră.

Dar trebuie s'o iubim și ca pe o mamă a noastră a oamenilor, nu numai pe mama Stăpânului ceresc.

Și cum aceasta? Iată cum: Domnul, când s'a suit pe cruce la patima Sa de bună voie, ne-a dăruit nouă tot ce a avut, până și hainele de pe dânsul, căci gol s'a suit pe cruce, gol cum l-a născut maică-Sa. Și și-a dat viața Sa pentru noi, cea

Foița „UNIRII POPORULUI“

Cântece

Someș, apă mergătoare
Facete-ai vorovitoare,
Că și eu te-ăș întreba:
Mai am vreun bine ori ba?
De n'am bine, numai rău,
Să m'ășez pe fundul tău,
La rugina pietrilor
Și de hrana peștilor.

Măgherean cu foaie lată,
Bade-ai zis că s' supărată,
Ba eu, zău, nu s' supărată,
Că s' copilă desmierdată,
Ca i venit o seară două
Nu mi-ai rupt inima'n două,
Te-ai dus, bade, unde-ai vrut
Că la noi nu ți-o plăcut,
Nu s' frumoasă, nu s' găzdacă,
Nu s' făcută cum să-ți placă
Nu s' frumoasă, nu s' cu-avere
Nu s' bade pe-a ta plăcere.

Nu gândi, bade, că mi pasă,
Că ce-ai zis că nu s' frumoasă,
C' ai zis de mare năcaz,

Daca-i văzut că te las.
Mai de mult te-ăș fi lăsat
Da m'am temut de păcat,
Că prea mult bade-ai umblat,
Și pe ud și pe uscat
Și noaptea pe 'ntunecat
Și pe uscat și pe ud
Noaptea pe 'ntunec mult.

Nu gândi bade d'accia
Că i străca inima mea,
Inimuța mea-i de piatră,
Nu se strică niciodată.
Inimuța mea-i așa,
Nime n'o poate strica.

Culese de **Olimpiu I. Barna**
din com. Majeru jud. Năsăud

Mutu Morii

Nimeni nu știa spune, nici cei mai luți copol ai știrilor din sat, când și dincoțoro a răsărit la moara Turculețului, omul acela mut, plin de bunătațe, ca un stup încărcat cu mlere și credincios ca un câine născut și crescut în vatra casei.

Iarna, vara, pe arșiță și vifornițe, pe Mutu' îl găseai în pragul morii, și nimic nu-l putea smulge din ogașa îndeletnicirilor lui. Aci, în pragul colbului al morii aștepta Mutu pe sătenii cari veneau cu măciuș. De aici

sărea vesel, într'un picior, să deschidă larg poarta cea mare a ogrăzii când soseau oamenii înstăriți, cari aduceau la măcinat cere încercate, că se cutremura podul de peste iaz, sub povara lor. El deshăma calii, el îl conducea în grajduri sau sub șoproane, — după cum era vremea, mai caldă, sau mai răcoroasă. Mutu' îl acoperea cu țoale și cojoace, să nu răcească. El le scutura osteneala din oase, trângându-l de urechi. Mutu-l hrănea, și adăpa. El descărca sacii vârfușii până'n gură el îl căra în moară, îl urca în pod și îl bulca peste gardina înaltă a coșului. Și tot Mutu' proptea sacii goli în culele moldiei, îl îndopa cu făină și îl lega la gură, îl încărcă din nou pe car. Prindea calii la rudă și, punând biclii în mâna stăpânului, părea că-l vorbește din ochi: „sunt toate în rând, poți pleca sănătos“.

Poate că nu numai destoinicia morarului în a face făina ca aurul și bună de colaci, ci și bunătațea Mutului atrăgea lumea la moara Turculețului. Căci veneau aci oamenii de toate măsurile: bogați în jilțuri și pe cer glauă trase de câte patru boi; oameni de mijloc cu grăunțele cântărite pe șele de cal și catări; pălmași și săraci cu măciușul adus pe umeri; copii cu bucatele trase pe săltașe sau cărucioare. Alergau la moara Turculețului, și atrași de hârbul și descântecul morăresel, și că știau, că nu li-se strică bucatele și că este întotdeauna cine să întindă o mână de ajutor. Și truda aceasta, trudă de toate zilele,

mai mare marcă de iubire. Dar avea și el ceva pe pământ foarte scump inimei Sale, și, din înălțimea crucei, înainte de a-și da sufletul, ne-a lăsat și pe această comoară a iubirii Sale, tot nouă, pe maică-Sa. Că îi zice: »Femeie iată fiul tău«, arătând cu privirile spre ucenicul iubit, Ioan cuvântătorul de Dumnezeu; și lui i-i spune. — Fiule, iată mama ta.

Va să zică i-a înfiat mamei Sale, în locul Său pe ucenicul Său Ioan, oare era de față; însă prin ucenicul Ioan, noi trebuie să vedem pe om, ori ce om credincios în Hristos, care nu era prezent în clipa cea sub cruce, decât prin Ioan. Deci Isus ne-a lăsat nouă pe preasfânta Sa maică, s'o avem de mamă. Ea să nu ajute cu darurile ei în ziua nevoiei noastre, să ne spele și să ne curățe de necurății, când se umplu, ca și ori care mamă, care îngrijește de copii, văzându-i căzuți în noroi. Ea li spală și-i face curăți, le dă veșminte curate, li îmbracă în haine noi, li mângăie și-i apără de vrăjmași cu prețul ori cărei suferințe. — Va să zică și în felul acesta trebuie să o iubim pe Maica Domnului ca pe o mamă a noastră.

Dar veți zice, dacă ea e și mama Domnului și mama noastră, apoi atunci Isus e fratele nostru. — Desigur, fratele nostru este, prin adopțiunea ce ne-a făcut bunul Dumnezeu. Vedeți dar, o iubitor creștini, cu cine vă înrudiiți! Cu cine sunteți frați și ce mamă aveți, în afară de mama noastră care v'a născut pe fiecare aici pe pământ.

Câtă bucurie ar avea un biet muncitor, de exemplu, să vadă că un curier într-o bună zi li aduce o misiune, dela Majestatea Regele României, în care i-se recunoaște acestuia înrudirea de sânge cu Regele țării și că e poltit să ceară orice favoruri va voi, dela scumpul său frate, care ține să-l cunoască, să-l cinstească ca pe un frate și să-l iubească!... Oare n'ar cădea jos de bucurie? Și cu toate acestea noi suntem rude prin sfântul botez, cu

Regele Regilor, și avem mamă pe Impărăteasa Cerului și a Pământului și uităm cu totul de a ne bucura cum se cuvine de această mare bucurie.

Nu, nu mă voi mai teme de nimica în lume de aici înainte

Laudă și mulțumită bisericii lui Dumnezeu, sunt cel mai fericit om de pe pământ. — Cât n'ar fi dat Profetul-rege David, să trăiască în zilele mele, în *silele darului!* Isaia — văzând mai înainte bucuria sfinților, care așa de mari daruri vor primi în zilele noastre, încât să stea la masă cu Dumnezeu în fiecare zi, nu ca niște oaspeți, și ca fii luminoși ai cerului — a căzut jos de spaimă și s'a umilit cu Intricoșare, lovindu-și fața cu palma și zicând: »O ticălosul de mine, că mai înainte am văzut aceste mari bunătăți, ce se vor împlini oamenilor, în secolii fericiți ai *harului*, ce va veni!...

Pentru ce întristarea să ne umbrească fețele noastre, o buni creștini? Care ar fi necazul ca să ne socotim încă nefericiți? Ispitele deavolului, dela tot pasul? Dar, ce poate el face, nefericitul și ticălosul, contra noastră, cu așa puteri adăpostiți? Ne e teamă de ora morții noastre?... Nici o teamă, creștine. Bucură-te!... Nu la moarte mergi, ci la viață... Acolo, la capătul vieții, știe mama că ne este ceasul cel mai greu; dacă mama noastră cea de pe pământ, vine la capătul nostru, din mari depărtări, cum nu va veni mama noastră cea plină de daruri și plină de compătimiri pentru noi? Nu putem crede ca Ea să nu vină, mai ales dacă am rugat-o adesea, în cursul vieții noastre.

Bucurați-vă dar și iarăși zic bucurați-vă, după cum și sf. Apostol Pavel ne învață că trebuie să ne bucurăm, mai mult decât să ne întristăm. — Trăim vremuri ferice, în *anii harului*. Suntem adoptați de fii ai lui Dumnezeu. Acolo sus ne așteaptă o împărăție veșnică. Spre aceasta toată grija noastră să ne fie. »*Căutați mai întâi Împărăția Cerurilor*«. Nu

vă uitați la necazurile trecătoare, acelea trec și se spulberă ca vântul. Avem să moștenim o mare moștenire. Dincolo mergând, vom avea și tată și mamă, vom avea și frați și surori, dacă aceștia ne-au părăsit aici. Și vom avea și duiosi prieteni, pe îngerii cei fericiți și nespuse de buni și frumoși, care nu ne vor mai părăsi în veșnicie.

Să ne rugăm dar Maicei Sfinte, să ne învrednicească și pe noi acestor mari daruri, că toate le poate câte le voește Preasfânta Născătoare de Dumnezeu cea *plină de dar*, căreia cinste să-i dăm ca mamei noastre bune și mamei lui Dumnezeu.

Arhim. Teodosie Bonteanu

Din ogrorul „Agra“-lui Vulcan

Odată cu gătatul toamnei, când oamenii au mai mult răgaz, „Agra“ din Vulcan a pornit din nou la lucru, pentru luminarea poporului.

Această muncă de luminare s'a început Duminecă 13 Noemvrie, când s'a dat o frumoasă reprezentație de teatru, de către tineretul din Vulcan.

S'au jucat 2 piese de teatru, cari au stărut multă voință și râs printre țărani și muncitorii cari au știut să la parte într'un număr foarte mare.

Fiindcă „Agra“ urmărește luminarea poporului, „Agra“ din Vulcan a știut seamă de acest lucru și a căutat cu toate prilejurile să învețe sătenii și muncitorii prin prelegeri (conferințe) culturale, din cari poporul poate să culeagă o mulțime de învățăminte bune și folositoare.

Așa, și de data asta „Agra“ Vulcan a învățat poporul prin păr. Eugenlu Suciu, vicepreședintele „Agra“-lui, despre felul cum trebuie un bun părinte să-și crească copilul pentru a fi un om cu frica lui Dumnezeu, cu respect față de oameni și dragoste față de țară.

Merisor Gălățeanu

Hoși cu automobil

Hoșii din ziua de azi s'au modernizat și în și ei pas cu vremea de azi... Ei angajează azi mașini de pe piață, ca să dea noaptea lovitură, ca și gangsterii, vestiții hoși americani.

Nește țiganii din Sibiu și anume: Petru Șarközi, Ștefan Dașai, Victor Hosma, Vasile Hedrez, Sava Răpa cari stau în Sibiu, în str. Lacului nr. 4 și str. Crișana nr. 27, s'au dus în piața din Sibiu și au angajat pe o noapte mașina de piață nr. 1092 Sibiu, condusă de șoferul Ocaș Pazsgai. Șoferului i-au spus, că niște țiganii corturari le-au răpit o fată și ei vor să o aducă acum înapoi, și s'au totocmit cu șoferul cu 3500 lei. Nu i-au spus însă șoferului, încotro vor porni cu mașina. Șoferul, văzând că aici nu e lucru curat, mergând să lece benzină și uleiu, a spus unul comisar despre acest dram și i-a promis, că mâine îl va da în mână pe aceste păsări de noapte!... El au pornit apoi cu mașina, au trecut prin Șercaia și s'au dus până la marginea comunei vecine, unde au lăsat pe șofer cu mașina, iar el au intrat în comună. Au vult să deie o lovitură la cărciuma comunală. În stradă ar-

ând Mutul avea de lucru și când odihnea moara — era răsplătită cu o saltea, o pătură din leslea grajdului și cu ce rămânea de pe masa bogată a morarului. Și nici odată omul acesta al nimănui, nu și-a arătat vre-o nemulțumire față de cineva. Viața lui, aceeași în fiecare zi, se scurgea ca și apa din vad, cu același clipocit, același mers, nici mai lute, nici mai domol.

Lumea, deși împestrifată, care trecea pe moara Turculeșului, se deda cu Mutu, ca și cum s'ar fi știut de casa fiecăruia. Căci, mintea lui de om fără grai, poate nu știa să facă deosebire între tinăr și bătrân, între femeie și bărbat, între sărac și bogat, neputințos și voinic. Pentru el, toți cari intrau în moara străjuită de dânsul, erau la fel. Fiecare era vrednic de ajutorat, de-a i-se întinde o mână de nșurare. De aceea văduvele își triștau țărani abla vârșii în izmeneși lungi, și macine în moara Turculeșului, știind că toate cline să le poarte seama și rândul.

Bătrâni și bătrânioare cu trupurile încovrigate și tremurânde, se încumeteau se la Turculeș cu grân sau porumb subsoară și călând drumul s'o la spre moara Turculeșului, bolborosind în sân: „doar mi-o ajuta Mutu' să vâr în coș, lerta-l-ar Dumnezeu de boate.“

Nu s'ar fi putut ghici, ce păcate ar fi avut avea omul acesta, de pe a cărui limbă se scăpat nici cuvântul de mamă, decum

vre-o vorbă păcătoasă. Nici mâna n'a întins-o după ce n'a fost a lui. Nici ochii nu l-au râvnit la ce a fost a altuia. În contra Mutului nici când și nimeni nu a ridicat cuvânt de ocară, nici plângere nu s'a făcut, nici vină nu l s'a putut găsi, de-ar fi fost căutată cu acul. Toată lumea era mulțumită cu Mutu și el era și mai împăcat cu toată lumea.

Dar în loc ca oamenii să fi învățat ceva dela acest mut, să fi împrumutat-o fărâmiță din hărnicia și bunătatea lui, li luau de pildă al prostiei și nătângiei omenești. Adică pentru binele făcut lor li scoteau ochii. Recunoștința și răsplata facerii de bine, era călcată în picioare.

Când vreunei șoptorite de femeie nu-i găsea bărbatul voia, îl punea alături de nenorocitul dela moara Turculeșului: „ești mai prost decât Mutu' Morii.“

Alta, care și vedea bărbatul mai blajin în harța cu vecinul, li sărea în ochi „și tu, Mutu' Morii, n'ai știut să-i spui de noroc?“. Și Mutul era amestecat în clorba tuturor certurilor din sat, ca și când el ar fi vârit coada dracului între oameni. Norocul lui, că nu știa nimic, altcum poate și-ar fi schimbat și el năravul bun în altul mai după ocoșala lumii!

Petrea Dascălu

A apărut

„CALENDARUL DELA BLAJ“

dea felinarul, au spart sticla și au stins lampa. Cărciumarul, auzind cum zăvăle cloburile de sticlă, s'a sculat și a aprins lampa din odale. Văzând el acestea, au luat-o la fugă, s'au urcat în mașină și au trecut din nou prin Șercaia, apropiindu-se la marginea târgușorului nostru, unde au lăsat pe șofer. El au venit apoi de la ora 4 dim. la cărciuma dlui Valentin Buneci din cartierul românesc și, deși ardea lampa electrică deasupra ușii de intrare, cu o săcură adusă din Sibiu, au forțat ușa. Au intrat în cărciumă, au beat coniac, au mâncat salamă și s'au pus pe chef. Au luat apoi cu el sticle de vin, banii ce l-au găsit, un ceas deșteptător și au pornit cu mașina spre Sibiu. Pe drum au beat apoi din beutura ce o luase cu el.

Ajungând în comuna Viștea de Jos, au fost opriți de șeful de post, care a văzut cu mirare, că pasagerii barosani din această mașină de lux sunt țigani. Luați de scurt, au mărturisit totul. Sub pază, au fost aduși apoi cu tot alaiul la Șercaia, să arate, cum au intrat acolo și ce-au făcut acolo. Se crede că acești țigani au mai dat astfel de lovituri și în alte părți. De aici au fost duși apoi la închisoarea din Sibiu, unde vor fi judecați pentru faptele lor.

Correspondent

Măsuri noi pentru ridicarea agriculturii

Marile gazete din capitala țării noastre aduc frumoasa veste, că la Ministerul plugăriei s'a făcut o constatare la care s'au hotărât nouile măsuri ce urmează a se lua pentru o cât mai frumoasă îmbunătățire a agriculturii românești.

Nouile îmbunătățiri, ce urmează a se aduce agriculturii, vor fi luate pe fiecare ținut, așa după cum cer nevoile. De la început însă se va înregii personalul de care este nevoie pentru reușita deplină a acestor măsuri.

Acest personal pregătit pentru plugărie, de azi înainte, va trebui să iasă la câmp, acolo în județ, acolo unde este nevoie de sfatul lui. Deci, pe bună dreptate, dl ministru al agriculturii scoate din cancelariile Camerilor de agricultură pe inginerii agronomi, ai căror loc este pe ogor, acolo unde cele învățate în școlile țării să le pună în practică pentruca rezultatul să se vadă odată cu secerișul.

Și pentruca aceste rezultate să se poată culege, s'a întocmit un catechism pentru inginerii agronomi, din care se vor putea lumina în aplicarea programului pe teren. Alături de acest catechism, fiecare inginer agronom va trebui să aibă un carnet de buzunar, în care va însemna programul de lucru al regiunii sale, de fiecare zi.

Deasemenea se vor înființa aproape în fiecare comună „asociații agricole” în care vor fi înscrși și bunii gospodari. Ei vor căuta prin toate mijloacele să-și îmbunătățească felul de lucrarea pământului, a gospodăriei lor.

Măsurile acestea fără îndoială sunt bine venite pentru plugăria țării noastre, dar pentru a putea avea o și mai mare siguranță a unei depline reușite, credem de lipsă a se da plugarilor români și creditul necesar, fiindcă numai așa se va putea aduce îmbunătățirea necesară și în gospodăria celui necăjit. Acest credit să fie distribuit prin băncile populare, cu un procent mic și pe un timp mai îndelungat. În felul acesta plugarul se va putea aproviziona cu unelte agricole trebuincioase și toate celelalte lucruri, fără de care nu se poate face o bună lucrare a pământului.

Deci, dând mâna cu inginerul agronom și banca populară, plugăria românească va reuși în scurt timp a avea rezultatele cele mai frumoase pentru binele tuturor.

M. Sa Regele s'a reîntors în țară — Frământări mari în Franța — Răsboiul din Spania — Sfântul Părinte dela Roma greu bolnav

Intoarcerea M. Sale Regelui în țară

La începutul săptămânii acesteia Majestatea Sa Regele s'a reîntors din călătoria pe care a făcut-o în străinătate. Pretutindenia pe unde a trecut prin țară poporul l-a făcut o primire sărbătorească. Gările și orașele pe unde s'a oprit trenul regal au fost minunat împodobite cu flori și steaguri și înșesate de lumea care a venit întru întâmpinarea regelui.

Intrarea în țară s'a făcut pe la Arad, iar sosirea în capitală prin gara Mogoșoala. Luni Majestatea Sa a sosit la București. În gară a fost întâmpinat de I. P. S. Patriarh, de miniștrii și toți marii demnitari și oșteni ai țării.

Pe străzile orașului împodobite de steaguri au așteptat elevii tuturor școlilor, militarii, asociațiile foștilor luptători. În strigătele multimilor M. Sa și M. Voevod s'au îndreptat spre Palatul Regal.

Franța în pragul unor mari frământări

Franța se află în ajunul grevei generale. În mai multe orașe muncitorii au încetat lucrul în uzine. Funcționarilor dela căile ferate li-s'au dat ordine să oprească trenurile în noaptea de Marți spre Miercuri pentru a împiedeca în felul acesta orice activitate.

Președintele miniștrilor a cerut muncitorilor să se liniștească și să înceapă lucrul pentru a nu pune țara în încurcături.

Barcelona din nou bombardată de naționaliști

Oricât s'a încercat, până acum nu s'a putut pune capăt cumplitelui război din Spania. Bolșevicii se apără cu îndârjire mare și naționaliștii trebuie să le cucerească pământul pas cu pas. În ultima vreme se spune că avioanele naționaliste au început din nou bombardarea orașului Barcelona. Deasemenea a fost puternic bombardat și orașul Valencia de un grup de 30 de avioane naționaliste.

Naționaliștii spanioli au înaintat la sud de râul Ebru. Trupele bolșevice se retrag peste tot, lăsând în urmă sate întregi aprinse și oameni pe drumuri. Generalul Franco a trimis ajutoare și trenuri întregi cu haine și de ale mâncării pentru cei infomețați din ținuturile ocupate de naționaliști.

Apoi înființarea centrelor agricole numai așa își vor atinge scopul lor, dacă cei chemați a vedea și a învăța cum trebuie să-și lucreze pământul vor putea pune în practică cele văzute, învățate și auzite dela cei chemați ai lumi în această meserie.

Credem, că Dl. Gh. Ionescu-Șișești, ministru al agriculturii, în curând va putea înfăptui frumosul program de îmbunătățire a agriculturii românești.

Olimpiu I. Barna

Papa greu bolnav

Starea sănătății Sf. Părinte s'a înrăutățit mult în zilele trecute. În urma slăbirii înaintat Papa a leșinat. La căpătâiul lui se află doctorul, care-l îngrijește și un călugăr. În atârde de medicul care îl îngrijește și de preotul care l-a cuminecat, cardinalul Laori, nimenea nu mai are voie să intre în locuința Papei, nici chiar sora sa. Se știe că nici în rândul trecut, când a fost iarăși greu bolnav, Papa n'a voit să primească pe nimeni din familia sa.

Armata americană va avea încă 8500 de avioane noi

Ministerul de război american a hotărât să fabrice pentru armată încă 8500 de avioane pe lângă cele 3500 pe care le are. Cheltuielile pentru aceste avioane se ridică la 650 milioane de dolari.

A anunțat apoi că se va îngriji de înzestrarea armatei americane, cu mâști de gaz, tancuri, care de luptă și asalt, și alte arme și munițiuni cari îi lipsesc azi.

Soartea grea a Slovacilor ajunși în Ungaria

În ținuturile, cari prin hotărârea dela Viena au fost luate dela Cehoslovacia și date Ungariei, nu locuiesc numai unguri ci și foarte mulți slovaci. Soartea acestora este foarte grea. Ungurii dela început și-au dat arma pe față și-au arătat cum înțeleg să se poarte cu cel străin de neamul lor, pe cari li au în stăpânire. Nu rari au fost cazurile când slovacii au fost bătuți până la sânge și alii să fugă peste graniță. Mulți au fost arestați așa că nici să fugă n'au putut. De frică unii au plecat cu ce au putut lua în grabă, părăsindu-și averile și ajungând în felul acesta la sapă de lemn. Cam așa se poartă Ungurii cu Slovacii pe cari l-au dorit de atâta vreme să-i aducă la sânul Ungariei.

Ciocniri între trupele cehoslovace

În vreme ce ocupau ținuturile ce le-au fost date din Cehoslovacia, trupele polone au fost atacate de soldații cehoslovaci.

După încetarea focului, trupele cehoslovace au început să se retragă. În cursul retragerii însă soldații cehoslovaci au început din nou să tragă focuri de armă, omorând pe un maior și un caporal și rănind pe mulți soldați polonezi.

Germania, Japonia și Italia vor face o înțelegere militară

Germania, Japonia și Italia sunt pe cale să încheie o nouă alianță militară.

Dacă una din ele va fi atacată de vrealtă țară, celelalte două li vor sări în ajutor. Dacă una din ele sau toate trei vor fi în război, nu vor face pace cu dușmanii decât toți legându-se mai întâi împreună.

Durata acestei alianțe va fi de 10 ani și dacă la împlinirea termenului, nici una din ele nu va renunța la ea, atunci se va mai prelungi cu încă 5 ani.

Italia care este pe cale să facă o înțelegere și cu Anglia, este de părere, să se amâne înscădirea acestei alianțe până mai târziu.

Ce se mai petrece în Ungaria

De o vreme încoace Ungaria trece prin mari frământări politice. Partidul care sprijinea guvernul dlui Imredy s'a rupt în două și acesta a demisionat. Demisia a fost însă respinsă de regentul Horty.

În afară Ungaria se străduiește din toate puterile să ajungă să aibă o graniță comună cu Polonia. Pentru aceasta trebuia însă să fie împărțită Rutenia, lucru pe care nici România nu l-a vrut și nici Germania nu l vrea.

Conferința dela Paris

În săptămâna trecută s'au întâlnit la Paris delegațiile engleze și franceze pentru a discuta asupra chestiunilor mai însemnate care frământă azi Europa și mai ales Anglia și Franța. În întrevederile pe cari le-au avut miniștrii Angliei și Franței au discutat conlucrarea militară dintre Anglia și Franța, chestiunea războiului din Răsărit și putința unei apropieri între Franța și Germania.

Se crede că în cazul unui războiu Anglia este gata să trimită Franței în ajutor și trupe de uscat.

Mari mișcări muncitorești în Franța

În vremea din urmă în Franța mișcările muncitorești au crescut foarte mult. La mai multe uzine din Paris muncitorii au declarat grevă, au pus lucrul jos și n'au mai lăsat pe nimeni să lucreze. Mișcarea grevistă s'a întins și la alte uzine. În regiunea Valenciennes 26.000 de lucrători au lăsat lucrul și au ocupat 40 de uzine.

Pricina acestei mișcări este nemulțumirea lucrătorilor de unele legi ce s'au adus de guvernul francez în ultima vreme.

Semnarea unei declarații franco-germane

Se crede că în curând Germania și Franța vor semna o declarație asemănătoare celei anglo-germane, dată după conferința dela München, adică cele două țări să renunțe la războiu și să încerce să se înțeleagă pe cale pașnică.

Di Hitler a declarat în mai multe rânduri că nu mai are nimic de cerut Franței, în Europa.

Renunțarea aceasta la războiu ar privi însă numai Europa nu și coloniile la care Germania nici gând nu are să renunțe. Sunt temeri apoi că toată declarația de prietenie a dlui Hitler să nu rămână numai pe hârtie, așa că Anglia și Franța continuă să se înarmeze.

Anglia nu s'a temut niciodată de război

Di Hore Bellsha, ministrul de război al Angliei, a ținut o cuvântare la Cambridge, declarând între altele, că Anglia nu s'a temut niciodată de război. Apărarea engleză este în așa fel organizată, că în câteva zile dela declararea unui război Anglia ar fi de neînvingătoare și la adăpost de orice primejdie.

Intrevederea M. Sale Regelui Carol II cu di Hitler

Majestatea Sa Regele Carol și Marele Voievod Mihai, sosind pe pământul Germaniei, au fost invitați de di Hitler la un dejun, dat în cinstea lor la castelul dela Berghof.

Joi 24 Noemvrie Majestatea Sa, însoțit de mai mulți membri ai familiei de Hohenzollern, a sosit la Muenchen, de unde cu un tren special s'a îndreptat spre Obersalzberg, unde a fost așteptat de di Hitler și di von

Noi și Ungurii

— Răspuns la o întâmpinare —

În Nr. 45 din 6 Noemvrie 1938 al „Unirii Poporului”, a apărut un articol-prim cu titlul de mai sus, la care ne răspunde pâr. Dr. Fiosnik Gheorghe în revista ungaro-catolică „Az Apostol” din 20 Nov. 1938, sub titlul: „Ură de rasă cu inimă catolică”.

Sf. Sa susține că în articolul nostru am propovăduit ura de rasă, adică ura împotriva poporului ungar, cu toate că Majestatea Sa Regele este potrivit acestui gând și cu toate că suntem gazetă catolică. Mai ales despre șirele următoare susține Sf. Sa că ar putea fi o pildă pentru toată lumea de ură de rasă: „Noi ne-am pomenit pe aceste platurile popor pașnic, răscolind pământul cu plugurile noastre, păstorind turmele pe crestele munților sau ciopliind din măruntalele pământului bogățiile de aur, sare și argint. Ei au venit din fundul Răsăritului, năvălitori sălbateci la chip și la năravuri, mâncând carne crudă bătută în șelele calilor și trăind din jaf și pustire”.

Sf. Sa însă nu citează întreg alineatul, așa cum l-am reprodus noi aici, ci numai partea a doua, tipărită aici mai gros.

Îmi aduce aminte că nu mi-se cuvine mie, preotului catolic, ale cărui broșuri le-au răspândit și ei în școlile lor, să scriu astfel, cu atât mai ales că gazeta noastră este (de când cu legăturile cele nouă) proprietatea Mitropoliei; că în scrierile L. P. S. nostru Mitropolit nicăiri nu se află astfel de leștri; că episcopul de ple memorie Mailăch m'a preștit totdeauna foarte mult, ni-a fost chiar abonat și mi-a răspândit broșurile mele chiar și prin circulară; că nu e frumos a ataca în forma aceasta pe poporul maghiar și că doară-doară se va găsi cineva care să scape dela perire dragostea care trage de moarte și despre care dragoste Sf. Sa a scris, înainte cu 20 de ani, un articol pe care l-au reprodus mai multe gazete.

Iată eu am reprodus pe scurt tot ce spune pâr. Fiosnik pe o jumătate de pagină și acum răspund:

Înainte de toate acest articol nu l-am scris eu, ci s'a scris în absența mea de acasă și dela redacție, fără să-l fi putut revizui.

În rândul al doilea zecel articol nu este nici decât scris, ca să dea voaltele în cetitori ura de rasă, ci ca să știe Ungurii „că unirea din 1918 s'a făcut pentru totdeauna și că din pământul udat și îngrășat cu atâta sânge și lacrimi nu le vom da nici o brazdă”, dupăcum spune acel articol în alineatul din urmă.

Eu nu am propovăduit nici când ură, ci

Ribbentrop, cari l-au urat bun sosit și l-au condus apoi la Berghof.

Vizita M. Sale Regelui la Berghof a ținut până la orele 5 după amiază.

Dela Muenchen M. Sa a plecat apoi să viziteze pe vărul său, principele Ernest de Saxa, la Dresda.

Germania cere Danzigul

Pentru a putea avea și Polonia o ieșire la mare, prin pacea din 1918 l-a dat Danzigul, care a fost pus sub tutela Ligii Națiunilor. Acum Germania a cerut să i se dea el Danzigul și să fie lăsată să-și facă o cale ferată până la Varșovia.

Care este răspunsul Poloniei nu se știe.

numai dragoste, dovadă colecția acestui ziar de 20 de ani. Și nu numai că n'am propovăduit-o, dar nici n'am aprobat-o. Și tocmai fiindcă sunt preot, am ținut, cât s'a putut, cont de porunca: „ce știe nu-ți place, altuia nu face”.

Articolul acela s'a scris sub impresia marilor și zărilor amenințări dela radio Budapesta, care cerea într'una Ardealul întreg, ba și din Moldova părțile locale de ciangăi; care într'una spunea: „nem, nem, soha” = „nu, nu, niciodată”, adică nu ne vom lăsa, noi Ungurii cu Ungaria ciuntită, și „vissza mindent!” = „înapoi totul”, adică toate teritoriile cari s'au ținut vreodată de coroana sfântului Ștefan. Ce ură, câtă răutate, câtă nedreptate se spunea zilnic la acel radio!

Nu e mirare deci, că acel articol a arătat în culori mai vii ca de obicei, cât de pașnici suntem noi, și cât de războinici sunt Ungurii; cu toate acestea însă noi nu ne înspăimântăm, ci „pentru apărarea Ardealului se vor scula și morții din morminte.”

Îi rog deci pe pâr. Fiosnik, să nu interpreteze rău cecece s'a scris, ci să înțeleagă articolul așa cum trebuie înțeles. Noi nu propovăduim ură, ci dragoste creștinească. Aceasta ne este doară lozinca. Dar nu vom lăsa nici odată să ni-se ciuntească țara, ca a Cehoslovacilor, ci vom apăra-o până la cea din urmă răsuflare. Noi nu batjocorim pe nimeni; nu desprețuim pe nimeni; nu ne batem joc de nimeni; nu propovăduim ură împotriva nici unei națiuni. Neamul românesc a fost totdeauna cât se poate de blajin și de bun creștin. Dar să nu ne hărăie nimenea, că atunci, oricât am fi de blajini, ne aducem aminte de ceice atâta vreme ne-au asuprit, și încă într'un mod cât se poate de necreștinesc și lipsit de dragoste.

Părinte Fiosnik, pentru noi, Românii din fosta Ungarie, de câte ori n'a tras de moarte, ba a chiar murit, dragostea! Noi însă nu voim, nici nu dorim, să moară această dragoste, ci să rămână veșnic între noi și popoarele conlocuitoare, căci „despre aceea vor cunoaște oamenii că al mei ucenici sunteți de vești avea dragoste între voi.”

Iullu Maior

Un tren personal se prăbușește de pe un pod în apa unui râu. În cursul săptămânii trecute s'a întâmplat o mare nenorocire de cale ferată, în apropierea orașului Udine din Italia. Din pricina ploilor mari din vremea din urmă, podul de pe râul Torrè s'a slăbit așa de mult, încât un tren ce a trecut peste acel pod s'a prăbușit în apa râului. Din vagoanele răsturnate în apă au fost scoși mai mulți morți și răniți.

Un glonte rămas în corp este scuiat afară după 20 de ani. Un lucru nemaipomenit de ciudat s'a întâmplat dăunzilor într'un oraș din Germania. În timpul războiului un mecanic din acest oraș a fost rănit de un glonte la plămâni. Cu toate încercările doctorilor glonte n'a mai putut nici cum să fie scos afară. În zilele acestea mecanicul a simțit o durere mare în piept și l-a venit să tușească. În vreme ce tușea a scuiat afară și glonte, care stătuse în corpul său vreme de 20 de ani.

Din legile țării

Un părinte ține zece copii, iar zece copii nu-s în stare să țină un părinte

Ascultând plângerea lui badea Nicolae Bujor, în zilele trecute, îmi vine să zic și eu ea dumnealui că aplicarea legilor de multe ori nu e chiar fericită.

Intr'o zi ploioasă de toamnă, când picurli mărunți moale și pământul cel mai împietrit, venea către oraș pășind încet, abea smulgându-și picioarele din noroi. Cu o măciucă în mână, îmbrăcat cu haină de pânură toată pe tece, cu o stralță de pânză după cap, ud până la piele, părea un cerșitor nenorocit.

— Dele Dumnezeu bine, moșule!

— Să dele, că are de unde, dar să nu-l dele nici la dușman bine de care mi-a dat mie.

Și așa, ca omul care are ceva pe inimă începe să-și spună oricui năcazul. Am aflat atunci că badea Nicolae în vremea dumnealui era cineva în sat. A fost singurul fecior la părinți, însurat cu cea mai bogată fată din sat, cu averea ei și cu ce mai avea și el, nu era mai bogat în toate satele din jar. Când leșiau trei pluguri din curte, cu pocnete de biciu, larmă, toată ulița pe care locuia era plină numai de vitele și argații lui. I-a dăruit Dumnezeu patru feciori și două fete. I-a căpătuit pe toți, făcându-le case, iar pe cel mai mic l-a însurat pe curte. Dar vezi, ca omul, după ce i-s'au însurat feciorii și i-s'au măritat fetele, toți trăgeau jarul către oala lor. S'au pus toți cu vorba pe bătrân:

— Hal, tată, să facem o socoteală și să ne dai la fiecare ce-i al nostru, că vezi dumneata cum sunt zilele omului, azi ești și mâine nu. De ce să ne sfădim noi după moartea dumnilale? Mai bine să facem o rânduială până mai trăiești.

Ș'apoi, ce nu face părintele de dragul copilului? Numai ca să fie pace și să nu-i mai tot audă că-s nemulțumiți, într'o bună zi se lasă bătrânul nostru înduplecat și pleacă cu toți copiii la notareșu. Dar bătrânul se temea de rău, — și dece te temi nu scapi — tocmai de aceea îl dă fiecea partea sa, dar cu condiția, să-l îngrijească pe bătrân, că bătrâna murise de mult. Fiecare avea obligația să-l întrețină, la care ar fi vrut el să meargă. Ce planuri frumoase își făcea bătrânul! Azi merge la unul, mâine merge la altul, să nu mai lucreze nimic, ci să se plimbe ca un domn cu mâinile în buzunar, iar pachetul de țâbac să nu se gate nici odată de după șerpar. Dar așteaptă numai, Nicolae, că nu merg toate după socoteala ta! Vorba veche, omul propune, dar Dumnezeu dispune.

N'au trecut nici două săptămâni dela data când au venit hârțile că s'a intabulat averea pe copii, și au și început certurile. A ajuns bătrânul ca baba între pomeni și ca sluga la doi stăpâni.

— Eu te-aș ținea zău, tată, dar vezi dumneata copil mulți și larmă, — spunea Ion cel mai mare.

— La mine — zice Gheorghe — e mai greu că am copii mici, nevasta bolnavă și oricum, nu te-am putea îngriji așa bine.

Dumitru, n'are nici copii nici nevestă bolnavă, dar ține pe socru-său. — Să stați doi bătrâni aici, încă nu prea merge.

— La Toader n'aș sta să-mi plătească el, că are o nevestă cu o gură ca un biciu de foc. Mă la la trei parale, de parcă eu l-aș fi mâncat averile.

— Fetele niciodată n'au fost chiar voioase, pentru că nu le-aș fi dat destulă avere.

Din zi în zi era tot mai rău și tot mai multe certuri, încât a mers veste pe toate satele de felul cum o duce badea Nicolae. Umbliat-am destul să-mi caut dreptul, dar vai de loc, când apuci să-ți cauți dreptul cu lege și cu advocați.

De aceea spuneam eu la începutul acestei întâmplări și spun și acum, că-i dau dreptate lui badea Nicolae, care spunea:

— Nebun o fi acela, care-și dă avutul său înainte, la copii, ca să cerșească apoi pe la ușile lor. Mai bine să-și țină omul ce-i al lui, iar la copii să le dai numai folosința. Atunci îl vezi pe fiecare, cum te la acuma, de par'că aș fi un străin. Mai bine lasă să se certe ei, după moarte, și să-l împace legea, dacă ei nu vor fi de înțeles și nu se vor putea împăca, decât să umbliu eu să-mi caut dreptatea, după averea la care am muncit eu.

Să mă crezi, că și când aud cuvântul de *intabulare*, mă iau nădușelile.

Din bătrâni am auzit o zicală și văd că chiar așa-i: „Un părinte ține zece copii, și zece copii nu-s în stare să țină un părinte”.

I. S.

Cum putem trăi sănătoși până la adânci bătrânețe

O mare gazetă franceză dă următoarele îndrumări oamenilor, ca să trăiască sănătoși până la adânci bătrânețe:

1. Să trăiești cât mai mult cu putință în aer liber, curat și proaspăt și mai ales la soare, ferindu-te însă de prea multă căldură.

2. Să nu mănânci carne decât odată pe zi, și niciodată prea multă. E mai bine să mănânci lapte de vacă sau capră, ouă, legume verzi, unt, brânză, pâne, poame.

3. Tot la trei luni e bine să nu mănânci câteva zile de loc carne. În fiecare zi să faci o baie, iar la sfârșitul săptămânii una de aburi.

4. Să porți haine de lână, căci acestea lasă aerul să treacă prin ele. Gulerul cămășii să fie deasemenea larg, să nu strângă gâtul. Vara să porți pălării și haine deschise, iar iarna negre sau de altă culoare închisă.

5. E bine apoi să te culci de vreme și să te scoli de dimineață.

6. Să dormi într'o cameră cu fereastra deschisă, fără lumină și fără larmă. Să nu

dormi niciodată mai puțin de 6 ore, dar nici mai mult de șapte ore și jumătate.

7. O zi pe săptămână să ți-o petreci nefăcând nimica, pentru a te odihni.

8. Să te ferești de necazuri și supărări și de orice abuciumări.

9. Să nu stai în camere prea încălzite sau rău aerisite.

10. Să fii cumpătat la mâncare și beutură, și să fumezi cât mai puțin.

O lecuitoare minunată

În partea de miazăzi a Franței, în apropierea orașului Toulouse, trăiește o fetiță firavă și slăbuță, care în copilăria ei n'a putut dormi de loc. Toată noaptea veghia cu ochii deschiși și abia către ziuă, cuprinsă de toropeală, își închidea ochii pentru un ceas două.

Călugărițele dela mănăstirea unde-și făcea școala o iubeau mult pentru cuminența și gingășia ei, însă nu vedeau nimic minunat în făptura tinerei copile.

În luna Iunie a acestui an copila și-a recăpătat somnul, și în aceeași vreme s'a simțit dărâită cu o putere minunată: De cum își puna mâinile pe vreun bolnav, acesta se simțea leucit, își recăștiga sănătatea. La început a fost privită cu ulmire, apoi a început să fie căutată de nenumărați bolnavi, cari toți cereau să-i leculască. Falma i-a crescut repede și în cele 6 luni de când ea s'a tămăduit de nesomn, a vindecat până acum peste 12.000 de bolnavi.

Politia a arestat-o însă, pentru că făcea pe doctorul fără să aibă invoirea legii și a dus-o în zilele trecute la închisoare.

Năvala de lupi în Finlanda. În Finlanda (o țărișoară așezată în partea de Nord și Răsărit a Europei) în mai multe ținuturi au năvălit numeroase halte de lupi, cari au sfârșit turmele de oi și vite. Lupii au devenit atât de îndrăzneți încât au pătruns până în mijlocul comunelor, atacând sătenii. Năvala aceasta mare a lupilor se explică prin faptul că Rușii au aprins pădurile dela granița Finlandei pe o adâncime de 100—150 km. Focul din păduri a alungat lupii, cari speriați s'au refugiat înăuntrul țării.

Din sălbătăciile bolșevicilor

Auzim vorbindu-se atâtea despre bolșevici și bune și rele, mai multe rele decât bune. Pentru a-l putea cunoaște n'avem decât să le cercetăm faptele. Acestea îi arată ce cred și ce vreau. Într-o de toate ei au declarat război lui Dumnezeu și bisericii. Pe unde au trecut, au dărâmat bisericile, mănăstirile, au ars și batjocorit icoanele, iar pe preoții-au chinuit și omorât. Să ferească Dumnezeu câte nelegiuiri, câte fărădelegi, câte nedreptăți și batjocuri s'au făcut în cei doi ani de război în Spania creștină! Nu-i vine omului a crede, de aceea publicăm aici chiar chipuri. În chipul alăturat se vede o icoană de-a lui Hristos, dintr'o mănăstire din Spania, batjocorită de bolșevici spanioli. Pe fața lui Hristos se văd urmele gloanțelor și împunsăturilor de balonete. Acest minunat chip împodobeste și Calendarul dela Blaj, unde mai sunt încă și alte icoane de acestea, cari arată sufletul și necredința bolșevicilor.

Calendarul nostru cu șematism va apărea cu o mică întârziere. Tipografia noastră fiind acum, în preajma Crăciunului, foarte ocupată, șematismul nu se poate tipări decât în curs de vreo câteva săptămâni. Rugăm deci pe celtorii noștri, să binevoiască a aștepta până cam prin 20 Decembrie, pe când îl vor primi acasă toți cari l-au cerut. Il facem însă băgători de seamă, să-l aboneze din bună vreme, fiindcă nu-l tipărim decât în 1000 de exemplare, și pot rămânea fără de el. Prețul va fi, ca și al Calendarului, cât se poate de ieftin, numai pogubă să nu avem în el. Acest șematism se va vinde broșat într-o singură broșură cu Calendarul și n'ar fi permis să lipsească de pe masa nici unui preot român unit.

A murit un profesor dela Blaj. Marți noaptea s'a stins la Blaj, de o boală îndelungată și necruțătoare, profesorul Laurean Pala, dela Liceul „Sf. Vasile”. A murit tânăr, în plină bărbăție și putere de muncă, la vârsta de 45 ani. Profesorul Laurean Pala s'a ridicat și el din lumea satelor noastre, ca a-tâția alți cărturari; a fost copil de țaran și prin priceperea și munca lui a izbutit să-și câștige un loc așa de frumos în viață. În urma lui a rămas soția-i nemângăiată, profesoară și ea la Școala Normală de fete, și o copilă de câțiva anișori. Înormântarea l-a făcut vineri în cimitirul gre-catolic al orașului. A fost plâns și petrecut la groapă de profesorii și școlarii Blajului și de toți cei cari l-au cunoscut. Ia vezi pomenirea lui!

Exerciții spirituale pentru întemnițați. Lecțiile din Italia au tinut în orașul Lene exerciții spirituale (deprinderi sufletești), bineînțeles cu îngăduința ministerului Justiției, în temnița de acolo, pentru robi. Rezultatul a fost cât se poate de mângăitor. Nu mai puțin decât 200 întemnițați au luat parte la aceste exerciții, și toți s'au spovedit și cuminecat. Interesant e că cei mai mulți dintre ei atunci au făcut cea dintâi spovedanie și împărtășanie în viața lor.

Exportăm bucate multe. În porturile Giurgiu, Braila și G. Iaf e o activitate cum n'a mai fost de mult. Bucatele noastre se cer pretutindenea, dar mai ales în Anglia. Din aceste porturi s'au exportat până acum 650 mii tone de grâu și 74 tone de cucuruz. O tonă, precum se știe, face 1000 kgr.

Nenorocire. Locuitorul I. Crihălmean din Tîrnăveni Vechi a venit în Șercaia, să ducă un butoi de benzină, pentru comerțul Ioan Ștefan, din aceeași comună. Plecând din Șercaia către seară spre casă, dincolo de comuna Hălmeag, fiind deja întuneric, calul s'au speriat și au răsturnat căruța în șanț, iară butoiul cu benzină a căzut peste el, omorându-l pe loc. Vestind bănești, Parchetul din Făgăraș a permis să fie ridicat de acolo și înmormântat în comuna lui.

Banca „Șercaiana” din localitate, a luat tința acum 35 de ani, din inițiativa dlui medic român Dr. Pompelu Gherman și a câtorva intelectuali și plugari români din țara noastră, având atunci un capital societărilor de 50 mii coroane. În anul 1910 s'a

urcat acest capital societărilor la 150 mii cor., în 1924 la 350 mii lei, în 1928 la 1 mil. lei, în 1929 la 3 mil. 300 mii lei, iară în anul 1935—36, prin fuziunile făcute cu băncile: „Șincana” din Șuca-Veche, „Unirea” din Vad, „Venețiana” din Veneția de Jos, „Casa de păstrare” din Comăna de Jos, „Armonia” din Cincu și „Făgărașana” din Făgăraș, capitalul acesteia societărilor s'a urcat la 8 milioane lei. Banca aceasta, în decursul erei trecute, a contribuit, pentru scopuri culturale românești, cu o sumă de peste 400 mii lei. Acest institut financiar românesc posedă azi trei edificii proprii, în pleșele din localitate, Făgăraș și Cincu. Ca director are azi pe d. Vasile Bărsan, care și-a început cariera la această bancă, fiind numit mai întâi ca funcționar, iară în timpul din urmă a fost contabilul băncii. În adunarea gen. extra-ordinară ținută acum, s'a decis, ca să se mute centrala băncii la Făgăraș, în edificiul propriu, situat în piața Unirii. (Pr. Valeriu Crișan).

Bani de aur în apele Rinului. Mai mulți copii germani au găsit în mai multe rânduri bani de aur în apele râului Rin din Germania. Banii au fost găsiți în apropierea orașului Köln. În urma acestor descoperiri s'au făcut cercetări mai amănunțite și s'au scos din apele râului bani de aur francezi, americani și elvețieni, în valoare de câteva zeci de mii de mărci. Oricât s'a mai căutat în alvia râului, nu s'au mai găsit alți bani.

Când te încrezi în vrăjitori. Nu de mult bătrana Catia Anghel din Saomărtinul sârbesc, fiind bolnavă, în loc să meargă la medic, s'a dus la vrăjitorul satului ca s'o leculască. Acesta, după ce a otrăvito cu diferite buruieni, a pus-o să se roage, în vreme ce el l-a farat tot ce-a găsit prin casă. N'a trecut multă vreme și, cu toate vrăjile, baba a murit. Moștenitorii s'au grăbit cu toții să împartă lucrurile bătrânei. N'au mai găsit însă nimica în urma ei. Au aflat totul la vrăjitor. — Cam așa se întâmplă când te încrezi prea mult în vrăjitori, cari și așa nu pot ajuta cu nimica.

Au voit să se îmbete cu săpun. Mai mulți pușcariși dintr'o închisoare americană, cum n'aveau la îndemână nici o beutură, au încercat să se îmbete cu săpun. Și-au fabricat ei un fel de apă de săpun, din care au beut apoi cu toții, în dorul vinului și al rachii. S'a întâmplat însă că, în loc să se amețească și înveselească puțin, toți beutorii s'au îmbolnăvit și patru din ei au și murit.

Ceva ce nu se va mai putea îndrepta. Din Japonia vine vestea că 15 studenți japoneze și-au dat fășii de piele de pe corpul lor, cari să se pună pe fețele celor schilodiți în război, pentru a li-se da o înfățișare mai omenească. Poate că știința și priceperea doctozilor va cârpi fețele celor loviți de gloanțe și globoze pe câmpul de bătălie, ceva însă nu vor putea îndrepta niciodată, milioanele de vieți frânte în uriașul război dintre Japonia și China. Pe acelea, cu toată jertfa fetelor japoneze și cu toată știința lor, nu le vor relavla niciodată.

Jertfa preoților spanioli. Cardinalul-primat al Spaniei a declarat într'o predică ținută de curând că este foarte fericit, fiindcă, dintre cei 6000 de preoți morți cu moarte de martir în Spania, nici unul n'a fost laș toți au mers la moarte cu niște eroi, oricât l-au chinat mai înainte. Nu cred — a declarat cardinalul-primat, — să se mai fi dat un astfel de caz în istoria lumii!

Turcul tot turc. La Istambul (Tarclia) s'a judecat zilele trecute un proces din cele mai ciudate și interesante. Un moșneag Bary Ferid, bătrân de 94 de ani, a cerut să fie despărțit de soția sa în vârstă de numai 40 de ani, deoarece aceasta-l prea bătrână pentru el și să l se dea voie să se căsătorească cu o fată tânără de 20 de ani. Fărăste că judecătorii n'au împlinit cererea năstărnicalui bătrân, care mai avusese până acum încă 10 femei, el l-au oprit să se mai însore pentru a 11-a oară, și l-au poruncit să trăiască cu soția sa din urmă.

După 25 de ani își recapătă vederea și se omoară. Locuitorul Edgar Martin dintr'un orașel american, orbise acum 25 de ani. După 25 de ani de orbire doctorii au izbutit să l vindece să l facă să vadă. Primul lucru al bolnavului după operație a fost să se uite în oglindă, să vadă cum arată la față. A rămas desamăgit însă. Atunci când orbise era tânăr, cu părul lucitor și negru ca cărbunele, acum oglinda li arăta un chip sărbăcit și îmbătrânit, cu păr cărunt și rar. „Acesta sunt eu, a strigat el, nu vreau să mă mai văd așa” și cuprins de mâhnire s'a aruncat de pe fereastră spitalului zdrobindu-se de pietrișul de jos.

Pentru vânători. Cartușele pentru armele de vânătoare, alucele și tuburile se pot cumpăra și dela prăvălii, arătându-se permisul de vânătoare. Pravul de pușcă nu se poate cumpăra însă decât numai dela C. A. M. și numai cu permisul de vânat.

Ger mare în America. În America de Nord s'a iasat ger mare și viscol aspru. Din cauza frigului mare în mai multe state ale Americii automobilele și căruțele n'au mai putut umbra câteva zile. Peste ținutul New York s'a abătut în vremea din urmă un viscol așa de mare, încât au pierit 34 de oameni și au fost răniți peste 90.

Un munte se prăbușește peste mai multe sate și omoară două sute de oameni. În insula Santa Lucia, de lângă America de Nord, din cauza unor puternice cutremure de pământ, un munte s'a prăbușit peste mai multe sate, omorând peste două sute de oameni. Stratul de noroi, care a acoperit satele, a fost mai gros de 7 metri. În vreme ce poliția și armata lucrau la ajutorarea nenorociților și la scoaterea morșilor de sub dărâmături, s'a întâmplat o a doua prăbușire, îngropând iarăși numeroși oameni. O casă, în care se refugiaseră vreo 50 de plugari, s'a prăbușit într'un rân și n'au mai putut scăpa cu viață decât foarte pușii. În urma ploilor mari cari au căzut întreg ținutul este acoperit de ape, așa că foarte cu greu se poate veni în ajutorul nenorociților. Echipele de salvare de multceci trebuie să înoate prin valuri de noroi și apă.

Un câne descoperă un furt. Lucrul acesta s'a întâmplat nu de mult, abia de câteva zile, în Bacurești. Unel domnișoare din Bacurești l-s'au furat în săptămâna trecută din casă mai multe rochii, cămăși și alte halne. Cu toate cercetările ce s'au făcut hoșul n'a putut fi prins, așa că păgubașii și luase gândul dela lucrurile furate. În acest timp cănele ei, tot umblând prin curșile vecine, atrase de miron într'un colț ascuns agăsit îngropate în pământ lucrurile stăpânei sale. A luat halnele în gură și una câte una le-a așezat pe scări în fața ușii stăpânei sale. Ce e mai mult, cănele a izbutit să descopere și pe hoș. În aceeași zi, una die vecine a venit în vizită

la păgubașă. Cănele, deși o cunoștea, s'a rezezit la ea și nu s'a lăsat până nu i-a rupt o bucată bună din poala cămașii. Spre marea ei mirare, când a vrut să-și bată cănele pentru cecece făcuse, domnișoara a văzut că acesta ținea în gură o bucată dintr'o cămașă de a ei. Adică prietena din vecini era îmbrăcată cu una din cămeșile ei ce i-se furaseră. Nu mai încăpea nici o îndoială că hoțul era acea vecină, care, strânsă cu ușa, a mărturisit și ea hoșia pe care o făcuse.

Folosirea gunoiului de grajd

Pentru ca gunoii să putrezească bine, se cere să stea grămadă cam 10—12 săptămâni, când este bine putrezit atunci trebuie cărat la câmp. Căratul se face cam de două ori pe an: primăvara și toamna.

Am putea spune deci că avem bălegar de iarnă și de vară. Pe bălegarul de iarnă pune plugarul seamă mai mare, căci iarna stând vitele mai mult în grajd e și firesc ca să se producă bălegar mai mult.

La câmp îl punem la capătul locului, unde găsim că este mai bine, într'un loc așezat și neted. — Forma pe care o dăm grămezii, e de pătrat sau drept unghi (un pătrat lung). Jos punem un strat de paie, iar dacă pământul e argilos sau negru, nu mai punem nimic.

Grămada de gunoi se face în felul următor: Se așează mai întâi un strat de gunoi cam de o jumătate de metru pe care îl îndesăm și bătătorim bine, apoi un rând de pământ gros cam de o palmă și apoi iar un strat de gunoi, până la înălțimea unui om. Grămada o acoperim cu un strat de pământ gros de 30 cm. ca să ferim gunoii de uscăciune.

Așa se lucrează la sași la marii moșteri și în țările înalțate cum e Germania și Italia unde astăzi Mussolini a făcut o lege a bălegarului. Toți acei plugari cari nu au platformă de gunoi (bălgarnița) sunt pedepsiți cu 2500 lei.

Obişnuița țaranului nostru este ca în lunile acestea de toamnă și iarnă, să care tot bălegarul la câmp, fie el dospit, fie nu, și de-al pune în mici grămezi la 5—6 pași una de alta, lăsându-l se stea peste iarnă în felul acesta. Este un obicei greșit. Pe lângă că cea mai mare parte din puterea gunoii se duce în aer, pământul pe care a stat grămejoara de gunoi devine prea grav, iar holda cade și nu face bob, dând în felul acesta o sămănătură slabă și aridă la vedere.

Un alt obicei este, de-a împrăști de-a dreptul bălegarul — pe locul negorit în toamnă — în timpul când pământul deja a înghețat. E iarăș un rău căci vântul îl usucă și-l face pătios, lăsându-l toate bunătățile din el.

Toamna e bine a se băga gunoii sub brazdă. La un pământ rece negru, clisos să se dea un bălegar mai pătios și dacă se poate să fie de cal, căci îl face mai puțav, dospindu-l peste iarnă. — Să nu se îngroape însă prea adânc. — Într'un pământ ușor, se poate îngropa mai adânc și se recomandă un gunoi mai putred, care leagă pământul.

Toamna se mai dă gunoi sămănăturilor slabe, căci le ferește de îngheț, iar primăvara fiind a crește mai lute.

Se mai dă apoi la trifoiști și inferniere, când credem că va fi o iarnă friguroasă și fără omăt.

Pomilor din grădină li-se pune bălegar tot toamna în jurul tulpinei cam 1 m. după ce mai înainte s'a săpat pământul cu hârlețul. Se pune cam 100 kgr. la un pom mare.

Gunoierea este de trei feluri: Se zice că e o gunoie „puternică” atunci când dăm la un iugăr cam 25.000 kgr. ar veni cca 40—45 cară de gunoi. — Gunoiera „bună” atunci când se dă 18—20.000 kgr. la iugăr, „slabă” când se dă 10.000 kgr. la iugăr, socotită odată pentru trei ani.

Cât gunoi trebuie să se pună la iugăr, a-tarnă de următoarele lucruri:

1. De felul bălegarului (de cal, vacă etc.) și de dospirea lui.
2. De felul pământului (negru, galben, clisos, sau ușor).
3. De plantele ce vom să sămănăm.
4. De îngrășămintele din prăvălie (cianamidă, superfosfat) ce vrem să mai dăm.
5. De sărăcia pământului.

Cerealele de toamnă se seamănă de obicei în pământ gunoit. — Orzul nu are lipsă de gunoi.

Porumbul, cartofii, napii porcești folosesc bine toate îngrășămintele.

Cartoful cere un gunoi mai proaspăt, mai slab dospit, căci acesta încălzește mai bine pământul ca cel putred. — Mare însemnătate are bălegarul pentru vie. — Gunoiul viei se face toamna și se pun la viță cam 4 kgr. gunoi.

Grădina de zarzavaturi (varză, ceapă, morcovi etc.) se sapă toamna, când cu o cale se și gunoiește.

Ing. Degan

Cum să înlocuim făina în sosuri

Mai puț oameni nu pot mânca sosurile din cauza făinei, care este foarte greu de mistuit. Se poate înlocui făina din sosuri în felul

următor: Cumpărăm oase de vițel, pe cari le sfărâmăm bine și le punem în cuptor, ca să capete o culoare închisă. Prăjim apoi într'o tigale legume de supă, le așezăm apoi peste oase mai punem sare și apă și lăsăm să fiarbă câteva ceasuri până ce apa scade la jumătate. Carnea din mâncări o stingem cu această zeamă și vom avea un sos gustos și bine legat.

Pe piețele Angliei se cere grâu și porumb românesc. În vremea din urmă porumbul românesc a fost mult căutat pe piețele Angliei și ale Belgiei. Producția din acest an a La Piatei (America) este slabă, iar Ungaria și Jugoslavia vând totul în Germania, așa că România rămâne singura țară de unde Anglia își mai poate cumpăra bucatele de cari are lipsă.

O copilă cade într'un cazan cu apă fierbinte și moare în chinuri groaznice. O mare nenorocire s'a întâmplat în zilele trecute în comuna Independența de lângă Constanța. Copilșia Ana Eugen în vârstă de numai doi ani, rămânând singură în casă, s'a apropiat prea tare de foc, deasupra căruia fierbea o căldare cu apă. Fără să știe de primejdia ce o păștea, biata copilă s'a plecat deasupra vasului și a căzut în cazanul cu apă clocotindă. Nefericita copilșia a încetat din viață la puțină vreme după ce a fost scoasă din cazan de mama sa.

Foc puștiitor în America. În California (America de Nord) un foc puternic a nimicit zilele trecute întreaga recolta de pe vreo sută hectare de pământ, în apropierea orașelor Santa Monica și Malibon-Beach. Mai multe mii de oameni au fost siliți să-și părăsească locuințele de grosa focului puștiitor. Localnicii spun că un asemenea foc nu s'a pomenit de mult și că acest foc este cel mai puternic din istoria acelei țări. Păgubele sunt foarte mari. Până acum au ars peste 700 de case. Focul a cuprins o parte din păduri și a fost împrăștiat de vânt pe suprafețe foarte mari.

A apărut

A apărut!

Calendarul dela Blaj pe 1939

care cuprinde, pe lângă toate celea ce se cer dela un calendar, și nelipsitul *Indreptar Bisericesc* pentru cantori și preoți, cu tipicul tuturor duminicilor și sărbătorilor de peste an.

Apoi o bogată parte pentru „*învățătură și petrecere*”, cu îndemnuri creștinești, sfaturi folositoare la toate trebuințele, povestiri, poezii, glume și numeroase chipuri din țară și din toată lumea.

Mai ieftin ca totdeauna!

În acest an, plin de necazuri și de poveri, am ținut seamă de lipsa de bani a cetitorilor și am statorit prețul calendarului popular, la **12 Lei exemplarul**. Cine-l cere prin poștă, va mai trimite doi Lei pentru spese. Și omul cel mai necăjit poate rupe dela necazurile sale un preț așa de neînsemnat. Calendarul anului acesta e cu mult mai bogat decât în alți ani, are 150 pagini, și cu mai multe chipuri, peste 30.

Pe așteptare, nu putem trimite calendare!

Cine dorește să aibă calendar frumos și ieftin, să ceară dela **Redacția și Administrația „Unirea Poporului”, Calendarul dela Blaj**, care-i prietenul cel mai bun al fiecărui creștin.